TERRY BISSON – PE CUVÂNT DE CERCETAŞ

Traducere din limba engleză

LAURA BOCANCIOS

Terry Bisson este autorul a numeroase romane salutate de critici, cum ar fi *Fire on the Mountain, Wyndmaker,* popularul *Talking Man* (care a fost printre finaliştii la Premiul World Fantasy 1986), *Voyage to the Red Planet, Pirates of the Universe, The Pickup Artist* şi, într-o colaborare postumă cu Walter M. Miller Jr., o continuare a cărţii acestuia *A Canticle for Leibowitz, (Cantică pentru Leibowitz,* Ed. RAO, 1996) numită *Saint Leibowitz and the Wild Horse Woman.* Contribuie frecvent la publicaţii precum *SCIFICTION, Asimov's Science Fiction, Omni, Playboy* şi *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.* Cunoscuta lui povestire *Bears Discover Fire* a câştigat Premiile Hugo, Nebula, Theodore Sturgeon Memorial şi Premiul cititorilor revistei Asimov, în 1991, singura povestire care a reuşit să le ia vreodată pe toate. În anul 2000, a câştigat încă un Premiu Nebula pentru povestirea *macs.* Povestirile sale au fost adunate în culegerile *Bears Discover Fire and Other Stories* şi în *In the Upper Room and Other Likely Stories.* Cea mai recentă carte a sa este o culegere, *Numbers don't lie.* Povestirile sale au apărut în **Antologiile Dozois** numerele 8, 10,

12, 13 şi 21. Locuieşte împreună cu familia lui în Oakland, California.

În cartea sa din 2003, *Dear Abbey,* Terry Bisson ne trimite într-un viitor îndepărtat. În povestirea de faţă, ne trimite într-un trecut la fel de îndepărtat, pentru o lecţie aspră despre ceea ce înseamnă să fii om.

În dimineaţa zilei de 12 iulie 20 am primit următorul mesaj pe computerul meu de la laborator, singurul pe care îl am:

LUNI

Am reuşit. Întocmai cum am planificat. Este real. Iată-mă în sudul Franţei, sau ceea ce consideră oamenii acum (acum?) a fi sudul Franţei. Pare la nord de oriunde. Dacă crevasa este la o mie patru sute de metri, înseamnă că gheaţa este joasă. Pot vedea limba unui gheţar la doar aproximativ o sută cincizeci de metri deasupra mea. Desigur, aici nu sunt oase încă. Se vede direct în josul unei văi înguste până la teritoriul NT, aflat cam la opt sute de metri depărtare. Văd fum; nu mă aşteptasem la asta. N-ar fi trebuit să fie mai prudenţi? Poate că nu sunt încă ameninţaţi de HS, iar eu am sosit prea devreme. Sper că nu. Chiar dacă nu face parte din convenţie, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre prima

noastră întâlnire (şi ultima?) cu alte specii umane (hominizi?). Totuşi, îmi face chiar plăcere să văd fumul. N-aş fi crezut vreodată că voi simţi singurătatea, dar aici o simt. Timpul este spaţiu şi spaţiul este distanţă (Einstein). Mă îndrept către teritoriul NT. Alte informaţii mai târziu.

Rândul pentru subiect era bruiat, la fel şi antetul. Încă mă chinuiam să ghicesc despre ce era vorba, căci, cu excepţia grupului de discuţii al Fundaţiei, nu primesc niciun fel de mesaje, când a venit încă unul, chiar în dimineaţa următoare.

Datarea îmi aparţine.

M A R Ţ I

Da, sunt ei. Urmăresc aproximativ douăzeci de nt, adunaţi în jurul unui foc care scoate fum. Chiar şi prin binoclu, de la cincizeci de metri depărtare, arată ca nişte umbre mari, mişcătoare. Sunt greu de numărat. Se strâng laolaltă, apoi se despart în grupuri de câte doi, trei, dar niciodată câte unul singur. Nu pot deosebi bărbaţii de femei, dar sunt patru sau cinci copii, care stau şi ei împreună, în grup. Aş vrea să pot distinge chipuri, dar lumina e difuză aici. O mohoreală perpetuă. Îi privesc de aproape patru ore, după ceasul de la cornul meu, şi niciunul nu a

părăsit teritoriul. Desprinderea de grup a unuia s-ar putea dovedi o problemă. Dar am aproape cinci zile (-122) să-mi fac griji pentru asta. Mâine îi voi examina dintr-o altă poziţie, de unde pot ajunge ceva mai aproape şi unde s-ar putea ca lumina să fie mai bună; mai sus, nu mai aproape. Cunosc convenţiile. Am contribuit la scrierea lor. Dar vreau să ajung cumva mai aproape.

Î*ncepusem să bănuiesc că era vorba despre o farsă, iar faţă de asta mă bucur de o anumită imunitate veche şi voită. Dar am un prieten – Ronşi, fireşte, l-am bănuit pe el (cine altul?) după ce a sosit următorul şi cel mai lung text, chiar în ziua în care aveam să ne întâlnim.*

MIERCURI

O schimbare de plan cu totul neaşteptată. Stau aici, în crevasă, cu „propriul meu" ni. E candidatul perfect pentru captură, dacă îl pot ţine aici timp de patru zile (-98). NT nu sunt defel aşa cum am crezut. Reconstrucţiile sunt mult prea antropomorfe. Aceasta NU este o fiinţă umană, deşi, cu siguranţă, este un hominid. Ceea ce credeam noi că este un nas mare e mai degrabă un bot. E alb ca o stafie, ceea ce bănuiesc că se potriveşte. Sau sunt eu stafia? Stă în partea cealaltă a focului, holbându-se la mine, sau prin mine. Pare ciudat de inconştient, în

cea mai mare parte a timpului, lipsit de gânduri, ca o pisică. Iată ce s-a întâmplat: azi-dimineaţă, am coborât să cercetez teritoriul, când am mişcat un bolovan, care mi-a căzut pe piciorul stâng. Am fost convins că e rupt (nu este), dar eram prins în capcană. Rămăsesem cu piciorul înţepenit sub piatră, de la genunchi în jos, undeva, neştiut de nimeni, într-o crevasă îngustă. Nu puteam să nu mă gândesc la acel individ legendar, Utah, care și-a tăiat propriul braţ cu un briceag. Mă întrebam când voi fi gata să fac asta, căci mă aflam într-o situaţie mai proastă decât el: dacă nu reuşeam să mă întorc la crevasă în mai puţin de o sută de ore, eram blocat aici, și nu doar de un bolovan. De Timpul însuşi. Amorţeala mă speria mai mult decât durerea. Începea să ningă şi mă temeam că voi îngheţa. Trebuie că am adormit, căci următorul lucru pe care mi-l amintesc este că NT-ul „meu" stătea acolo, pe vine, uitându-se fix la mine – sau prin mine. Tăcut ca o pisică. În mod ciudat, am fost la fel de puţin surprins ca și el. Era ca un vis. I-am făcut semn înspre piciorul meu şi el a rostogolit piatra. A fost cât se poate de simplu. Fie că era enorm de puternic, fie că avea un unghi mai bun, sau ambele. Eram liber şi piciorul îmi zvâcnea acum dureros şi sângera, dar nu era rupt. Puteam chiar să calc pe el. Şchiopă…

Ron este un scriitor de SF care predă un curs la New School.

Ne întâlnim în fiecare miercuri şi vineri, chiar înainte de cursul lui de la ora 6. Nu pentru că ar fi stabilit vreunul dintre noi aşa. E o promisiune pe care el i-a făcut-o mamei mele – întâmplător, ştiu – chiar înainte de a muri, dar nu mă deranjează. Niciun prieten ar însemna prea puţin, iar mai mult de unul ar fi prea mulţi.

— Ce-i asta? m-a întrebat, când a terminat de citit textul imprimat.

— Ar trebui să ştii, i-am răspuns, ridicând o sprânceană într-o manieră, speram, sugestivă.

Conform propriei mele promisiuni făcute mamei, exersez aceste figuri în faţa oglinzii şi, o dată în viaţă, se pare că meritase.

— Crezi că am scris-o eu?

Am clătinat din cap, ştiutor, speram, şi mi-am enumerat motivele: cine altcineva ştia că studiam oasele de Neanderthal? Cine, în afară de ea şi de mine a savurat povestea lui Utah cel grozav, cu atâta vreme în urmă? Cine altcineva scria SF?

— Science-fiction, m-a corectat el ursuz (mă mai corectase şi altă dată).

În timp ce aşteptam burgerul lui şi rulada mea cu unt, şi-a *înşirat obiecţiile:*

— Poate că este o greşeală, poate că nu îţi este adresat ţie. O mulţime de oameni ştiu despre grozavul Utah; a fost o poveste

națională. Și mă simt puțin jignit că ai impresia că am scris eu asta.

— Cum?

— E din topor, a spus Ron. El, sau poate ea, folosește „ciudat” de două ori în același paragraf, asta n-ai să găsești niciodată la mine. Și succesiunea evenimentelor e greșită. Scăparea vine înainte de pericol, ceea ce diminuează tensiunea.

— Atunci, nu tu ai trimis asta?

— Nici vorbă. Pe onoarea mea de cercetaș.

Și cu asta, s-a terminat. Am vorbit, sau mai degrabă a vorbit el, mai ales despre prietena lui Melani și noua ei slujbă, în timp ce oamenii treceau pe lângă noi pe Sixth Avenue, la doar câțiva centimetri distanță. Erau înfierbântați, iar noi eram la răcoare. Eram ca două lumi separate, despărțite de un geam de sticlă.

Joi dimineață am intrat nerăbdător în laborator, dornic să mă întorc la oasele mele. Am aruncat o privire peste discuțiile de grup ale Fundației (zvonuri despre un nou proiect ultrasecret), înainte de a deschide ultimul mesaj.

Îmi cer scuze. Ieri am întrerupt mesajul pentru că „NT”-ul meu s-a trezit și nu voiam să-l alarmez. De la ultimul meu mesaj neterminat, ninge întruna. M-a privit cum aprind un foc, cu un fel

de uimire tăcută. Dumnezeu ştie ce ar crede despre chestia asta în care vorbesc. Sau despre vorbitul însuşi. El scoate doar trei sau patru sunete. Aştept până adoarme, să folosesc cornul. După ce m-a eliberat, NT-ul m-a urmat în susul dealului. Era limpede că nu avea de gând să-mi facă vreun rău, deşi ar fi fost destul de uşor. Ar fi înalt de peste un metru optzeci dacă ar sta drept, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Are vreo 115 kg. E greu să-i stabileşti greutatea, căci e destul de păros, mai puţin pe faţă şi pe mâini. M-am grăbit straşnic să-mi bandajez piciorul, care sângera (e în regulă, până la urmă). Am găsit crevasa foarte diferită de felul cum o lăsasem. Ceva ajunsese la mâncarea mea. Un urs? Cutia de urmărire era zdrobită și jumătate din KR dispăruseră. Din fericire, folia de supravieţuire fusese lăsată. Am întins-o, iar el şi-a aşezat lucrurile lângă: un topor grosolan, o haină de piele grea, ţeapănă şi incredibil de urât mirositoare şi un săculeţ făcut dintr-un maţ, cu cinci pietre în el: pietre de râu, albe. Mi le-a arătat de parcă ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să înţeleg. Şi am înţeles; dar mai târziu. Începe să se mişte.

Vinerea sar peste masa de prânz, ca să am poftă de mâncare la restaurant. N-am fost surprins să găsesc un nou mesaj, și le-am listat pe amândouă, pe cel de joi și pe cel de vineri, să i le arăt lui Ron. Cel puţin, îi vor oferi un subiect de discuţie. Cred (ştiu) că

tăcerile mele îl stingheresc.

V I N E R I

Ninge. Pietrele le foloseşte la numărat. L-am privit aruncând una azi-dimineaţă. Mai sunt trei; ca şi mine, are un fel de program. Mâncăm viermi. Se pare că nt ascund carne putredă sub buşteni şi sub pietre şi se întorc după viermi. E un soi de agricultură. Nu sunt atât de răi. Încerc să mă gândesc la ei ca la nişte mici legume. Grub[1] „vorbeşte” mult cu mâinile, încerc să-i răspund la fel. Când nu vorbim, când nu-i atrag atenţia, e ca şi mort, dar când îi ating mâinile sau îl lovesc peste faţă, învie. Parcă ar fi pe jumătate adormit cea mai mare parte din timp. Şi adormit de-a binelea în rest, nt *dorm foarte mult.* Mâinile lui sunt foarte omeneşti, şi foarte albe, ca şi faţa. Restul e maro, sub blana groasă, blondă. Îi spun Grub. El nu-mi spune nicicum. Nu pare să se întrebe cine sunt şi de unde vin. Punctul de captură e la încă două zile depărtare (-46), ceea ce înseamnă că e numai al meu până atunci. Un bonus neaşteptat. Între timp, vremea, care era oricum cumplită, devine tot mai groaznică, şi îmi fac griji pentru bateriile comului, nu e niciun pic de soare să le încarc. Pe mai târziu.

Ron şi cu mine ne întâlnim întotdeauna în acelaşi loc, care

este separeul de lângă fereastră de la Burger Beret, pe Sixth Avenue, Strada Zece. Ron clătina din cap în timp ce citea mesajele. Asta putea însemna o grămadă de lucruri diferite.

— Mă uimeşti, a spus

— Ei, aşi?

— Nu mă lua cu aş. Tu le-ai scris. Trebuie să recunosc, e o chestie foarte inteligentă.

Nu puteam să spun din nou „aş!”, aşa că doar am rămas neclintit.

— Treaba cu legumele mi-a deschis ochii. Şi nimeni nu ştie atât de multe despre Neanderthali. Felul cum socotesc, vorbirea limitată. E ceea ce mi-ai spus tu.

Era o teorie cunoscută, i-am răspuns. Nu era nimic nou în asta. Impuls, eu nu scriu poveşti. Eu scriu rapoarte. Chiar şi eu îmi puteam da seama că era dezamăgit.

— Pe cuvânt de cercetaş?

— Pe cuvânt de cercetaş, am spus.

Ron şi cu mine urmaserăm împreună Şcoala Philmont de Cercetaşi. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, înainte ca el să păşească în lume, iar eu să hotărăsc să o ţin la distanţă. Dar jurămintele erau încă valabile.

---

[1] Grüb – vierme (n.tr.).

— Bine, în regulă. Atunci trebuie să fie vreunul dintre colegii tăi, care îţi face o glumă. Nu sunt singurul care ştie că faci cercetări. Doar singurul cu care te sinchiseşti să vorbeşti.

Pe urmă mi-a spus că ea și Melani urmau să se căsătorească. Conversaţia s-a însufleţit oarecum şi s-a domolit în acelaşi timp, şi când mi-am ridicat privirea, plecase. M-am simţit cuprins de panică, dar, după ce am plătit şi am urcat în apartamentul meu, panica s-a risipit treptat, ca un gaz într-un spaţiu deschis. Pentru mine un spaţiu închis e ca un spaţiu deschis.

Grupul de discuţii a fost tăcut tot weekendul, dar mesajele cu headerul *corupt au continuat să vină, unul pe zi, ca vitaminele pe care i-am promis mamei că le voi lua.*

S Â M B Ă T Ă

KR au dispărut, dar Grub mă cară după el să caute viermi pe sub buşteni. Nu vrea să meargă singur. A treia zi troieniţi. Mai avem doar una. Trebuie să păstrez lemnul, aşa că stăm cuibăriţi unul lângă altul, cu spatele lipit de zidul crevasei, înfăşuraţi în folia mea de supravieţuire şi haina puturoasă a lui Grub. Stăm şi privim ninsoarea şi ascultăm bubuitul cascadei de gheaţă – şi vorbim. Oarecum. Gesticulează cu mâinile, şi mi le ia pe ale mele într-ale lui. Mă ciupeşte de părul de pe braţe şi mă trage de degete şi, uneori, chiar mă pălmuieşte peste faţă. Sunt sigur că nu

înţelege că sunt din viitorul îndepărtat; cum ar putea măcar să aibă noţiunea a aşa ceva? Dar înţeleg că se află în exil. A fost o neînţelegere, pentru ce, nu se ştie, şi a fost alungat. Pietrele sunt sentinţa lui, asta ştiu: Grub *simte* asta despre ele. În fiecare dimineaţă se descotoroseşte de una, aruncând-o dincolo de buza crevasei, în zăpadă, înţelegerea pe care o are despre numere e destul de rudimentară. Cinci înseamnă multe, iar două – câte i-au mai rămas azi-dimineaţă – puţine. Presupun că, atunci când se termină, poate să meargă „acasă", dar e la fel de nefericit cu două cum era cu cinci. Poate că nu poate gândi înainte, doar înapoi. Chiar dacă mi-e frig ca naiba, mi-aş dori ca punctul de captură să nu fie atât de aproape. Îi învăţ limbajul. Lucrurile nu au nume, dar sentimentele legate de ele, da.

Sâmbetele şi duminicile mi le petrec singur în laborator. Ce altceva aş putea să fac? Unde altundeva aş putea fi singur cu oasele mele? Doar eu am acces la descoperirea Arleville, care înseamnă două schelete, un NT şi un HS, găsite unul lângă altul, ceea ce dovedeşte că a existat într-adevăr contact între cele două specii. Viermii mi-au confirmat studiul cu privire la dinţii NT. Desigur, a fost doar o poveste, după părerea lui Ron. Sau nu?

Duminică am găsit asta:

D U M I N I C Ă

Schimbare de plan. Vreau să modific punctul de captură, să-l dau înapoi cu un ciclu. Ştiu că e împotriva convenţiilor, dar am motivele mele. Grub e disperat să scape de pietre şi să se întoarcă în teritoriul şi la ceata lui. Aceste fiinţe sunt mult mai sociabile decât noi. Parcă singure nici nu ar exista. Mă descurc tot mai bine cu comunicarea. E mult de lucru cu mâinile, trebuie să gesticulezi şi să atingi, dar înţeleg din ce în ce mai mult. Nu pentru că mă gândesc, ci pentru că simt. E ca şi cum m-aş uita la ceva cu colţul ochiului; dacă mă uit direct, s-a dus. Dar dacă nu mă uit, e acolo. E aproape ca un vis, şi poate că este, de vreme ce adorm şi mă trezesc întruna. Piciorul mi se vindecă bine. Lui Grub i-a mai rămas o singură piatră şi e fericit, aproape; sentimentele mele sunt la polul opus: cum ar fi pentru el groaza de a nu se mai putea întoarce la grupul lui niciodată. Vom crea oare un Ishi? Ce trist! Sunt convins că vom sfârşi cu unul grav afectat. Aşa că începem din nou numărătoarea de la 144. E riscant, de vreme ce comului meu i se consumă bateriile. Dar am un plan…

Luni este ziua care îmi place cel mai puţin, trebuie să împart laboratorul (dar nu oasele) cu alţii. Deşi nu mă deranjează nimeni. Am trecut peste discuţiile de grup, căutând mesajul zilnic şi l-am găsit ca pe o veche cunoştinţă.

LUNI

Am reuşit. Spun asta din mijlocul unui cerc de hominizi, nu oameni, care stau pe vine (în loc să şadă, ori stau în picioare, ori culcaţi sau ghemuiţi, dar nu stau niciodată jos) în jurul unui foc mare. Am renunţat să-mi fac griji pentru ce ar putea crede despre.com; nu par curioşi. De când am sosit cu Grub, m-au acceptat fără suspiciune şi fără interes. Poate pentru că am preluat mirosul lui Grub. Stau în linişte, culcaţi sau ghemuiţi, o bună parte din timp, iar când unul se trezeşte, se trezesc toţi, sau, oricum, majoritatea. Sunt douăzeci şi doi cu totul, inclusiv Grub: opt bărbaţi adulţi, şapte femei şi cinci copii, dintre care doi sugari; plus doi „Bătrâni", de sex nedeterminat. Aceştia nu sunt foarte mobili. NT se apucă de mâini şi „vorbesc" cu câteva sunete şi multe îmbrânceli, la care se adaugă gesturile. Expresiile lor faciale sunt la fel de simple şi grosolane ca limbajul. Par fie plictisiţi, fie tulburaţi, fără stări intermediare. Mănâncă mulţi viermi şi carne putregăită. Pun carne stricată sub buşteni şi pietre, apoi se întorc după viermi şi larve. E un fel de agricultură, am impresia, numai că aproape mi-a stricat toată pofta de mâncare. Poate că orice fel de agricultură are acelaşi efect, văzută de aproape.

Toate acestea erau interesante, dar nimic nu era nou.

Oricare pasaj ar fi putut fi scris de unul dintre colegii mei de laborator, dar ştiam că nu este aşa. Ei sunt într-o altă lume, ca şi oamenii de pe Sixth Avenue, de dincolo de sticlă. Majoritatea nici măcar nu-mi ştiau numele.

M A R Ţ I

5

Mâine se întâmplă ceva. O vânătoare? Simt teamă şi pericol, şi multă muncă, multă mâncare. Toate acestea sunt comunicări nedefinite pe care le primesc de la grup, ca întreg. Azi după-amiază au ars o tufă de frunze uscate şi i-au inhalat fumul, pasând-o de la unul la altul. E un fel de plantă care ajută, se pare, la comunicarea NT. Pe mine mă ajută cu siguranţă. Printre „tufa aprinsă”, viermi şi îmbrânceli, mi s-a înfăţişat imaginea (nu vizuală, ci emoţională) a unei uriaşe fiare murind. E greu de descris. Învăţ să nu încerc să definesc lucrurile. E ca şi cum aş fi deschis spre a simţi evenimentul însuşi, în locul participanţilor. Moarte, înfrângere şi victorie, teroare şi speranţă. Un sentiment împletit, ca şi fumul. Toate acestea erau însoţite, amplificate chiar, aş putea spune, de unul dintre Bătrâni /mai mobil decât credeam) care se învârtea în jurul focului, rotind un băţ aprins. Mai târziu, i-am distrat pe cei mici (mai uşor de amuzat decât adulţii), punând la foc câţiva viermi, pe un băţ. Ca şi cum ai face

fondante. Totuşi, nimeni nu a vrut să-i mănânce, în afară de un băieţel căruia îi spun Oliver, care plescăia întruna din buze şi îmi zâmbea larg, de parcă pe mine ar fi vrut să mă mănânce. Până şi micii NT au o căutătură fioroasă, care le dezminte firea blajină. Bărbaţii (şi Grub) ascut beţe şi le întăresc vârfurile în foc. Acum dorm grămadă între foc şi zid, iar eu stau deoparte, ceea ce nu-i deranjează. Pot prelua mirosul lui Grub, dar nu al întregului morman; grup, adică.

Miercuri a fost o zi lungă. Am listat ultimele patru (inclusiv vineri), ca să i le arăt lui Ron. Nu știu de ce, dar eram dornic de puţină „conversaţie”. Poate că mama avea dreptate, și trebuie să păstrez cel puţin un prieten. În definitiv, mama a fost doctor.

M I E R C U R I

Azi-dimineaţă ne-au trezit copiii, care trăgeau de folia de supravieţuire. Grub a venit lângă mine în timpul nopţii. Oare îi plac eu sau folia? Nu contează; mă bucur de prezenţa lui, iar cu mirosul m-am obişnuit. A luat parte la vânătoare şi m-a cărat după el. A înţeles că vreau să merg. Ceilalţi mă ignoră, cu excepţia copiilor. Grupul era format din șapte bărbaţi şi două femei. N-am putu să-mi dau seama dacă vreunul din ei era liderul. Au luat cu ei beţe ascuţite şi topoare, dar niciun pic de mâncare sau apă. Nu cred că ştiu cum să care apa. Pe copii i-am lăsat împreună cu

Bătrânii şi mamele care alăptează şi ne-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii urcând un versant lung de grohotiş şi trecând peste o creastă în valea îngustă unde râul de gheaţă era înconjurat de iarbă înaltă. Acolo am văzut primul meu mamut, mort deja. Zăcea lângă un morman de tufe şi frunze, şi am „priceput" că l-au hăituit într-un defileu îngust. Dar altceva îl omorâse. Era culcat pe o parte şi, pentru prima oară, am văzut ceea ce credeam că ar putea fi un semn de HS, căci fiara fusese deja tranşată, cu foarte mare dibăcie. Până şi craniul fusese separat de creier. Mai rămăseseră doar pielea şi intestinele, cu câteva bucăţi zdrenţuite de carne aţoasă. NT s-au apropiat temători, adulmecând aerul şi ţinându-se de mâini, inclusiv cu mine. Le simţeam panica. Oare urmele fumului sau propria mea imaginaţie îmi crea sentimentul înfricoşător al „celor întunecaţi" care uciseseră animalul? Pe urmă a dispărut înainte să îmi pot da seama. NT s-au pus pe treabă cu beţele, alungând trei câini asemănători cu nişte hiene, care dădeau târcoale cadavrului. Cu această victorie, teama a fost curând uitată şi au început să care hoitul, mâncând pe drum. Prada era moartă de curând, dar mirosea destul de rău. NT au îngrămădit intestinele şi carnea într-o piele uriaşă, pe care o aduseserăm cu noi. Până după-amiaza târziu, aveam o piele plină, pe care o căram şi o

târam peste creastă şi în josul lungii pante de pietriş. Ne aflam la aproximativ opt sute de metri de locul unde apunea soarele, dar NT urăsc întunericul și se tem de el. Așa că, iată-ne ascunși sub o margine de stâncă, grămadă. Cu o noapte lungă, friguroasă și urât mirositoare în fața noastră. Fără foc, bineînțeles. Scâncesc în somn. Nu le place să fie departe de foc. Nici mie. Încep să-mi fac griji pentru com, care afişează semnalul de Baterie descărcată (BD) ori de câte ori mă conectez. Aici nu e atât de mult soare cum s-a anticipat. Nu e soare deloc, de fapt.

— Pe cuvânt de cercetaş? a întrebat Ron din nou, după ce a citit comurile, iar eu am încuviinţat. Atunci trebuie să fie unul dintre colegii tăi. Cine altcineva ştie toate lucrurile astea despre Neanderthali, sau le spune NT? Chiar mănâncă viermi?

Am ridicat din umeri. De unde să ştiu eu?

— Oamenii peşterilor sunt plini de surprize, bănuiesc. Am şi eu o surpriză. Vineri e ultima mea zi de cursuri. Melani a obţinut un post de asistent universitar la Cal State. Ne mutăm în California. Ne căsătorim pe drum, la Vegas. Altfel te-aş invita la nuntă. Deşi ştiu că nu ai veni.

Joi am rămas acasă bolnav. Şi, astfel, nu mi-am verificat e-mail-urile până vineri dimineaţa, când am avut două, după un lung şir de flecăreli ale grupului de discuţii al Fundaţiei despre un

nou proiect, pe care le-am sărit. În general erau zvonuri, iar mie nu îmi plac zvonurile. De aceea m-am făcut om de ştiinţă

JOI

Zorile au venit, în cele din urmă, fără soare. Ceva nu era în regulă. Simţeam asta în timp ce coboram dealul, ţinându-ne de mâini. Peştera era plină de umbre, ca mai înainte, dar acestea erau altfel prin felul în care stăteau şi în care se mişcau. Apoi ni le-au văzut şi ei şi au căzut în genunchi, agăţându-se unul de altul, cu mici ţipete. Mă uitase până şi Grub. Veniseră Cei întunecaţi. Focul scotea mai puţin fum şi umbrele se mişcau ca nişte oameni, ca noi, şi trăncăneau. Se şi certau. Multe lovituri. Tăiau ceva în bucăţi. M-am apropiat înainte de a-mi da seama, spre oroarea mea, că sunt singur. NT fugiseră cu toţii. Înainte de a avea timp să privesc împrejur şi să văd unde s-au dus, m-au observat câinii. NT nu au câini, dar HS, da.

Probabil că mirosiseră carnea pe care NT au scăpat-o în fugă. Lătrau, dându-mi ocol, fiinţe mici, respingătoare. Hrană sau animale de companie? Doi dintre HS au ieşit din grotă, îndreptându-se spre mine. Au început să strige, iar eu le-am răspuns la fel, imitându-le sunetele, sperând că mă vor percepe ca pe unul de-al lor. N-am avut norocul. Au înaintat mai aproape, agitându-şi suliţele care aveau vârfuri din piatră aspră, ascuţită.

Mi-am dat seama că agitatul suliţelor era un fel de rol. Nu îi interesa decât să mă sperie. Am făcut un pas către ei, şi au început să-şi zgâlţâie suliţele mai tare. Sunt totalmente, inconfundabil, oameni. Chipurile lor sunt foarte expresive. Pielea le este spână şi foarte neagră. Cred că au avut impresia că sunt unul, fiind atât de alb, comparativ cu ei, cel puţin. Nimic altceva din mersul, de pe chipul sau din limbajul meu nu părea să conteze. Am văzut peste umerii lor ce măcelăreau ceilalţi. Era Oliver, băiatul care îndrăznise să mănânce viermii prăjiţi. Capul îi era aşezat pe o parte, deschis pentru a se vedea creierii. NT au creiere mari, chiar şi copiii. Aproape că m-am întristat, dar nu-mi puteam permite astfel de sentimente. Cei doi HS îşi agitau suliţele, venind înspre mine, pas cu pas. M-am dat înapoi, încercând încă să le vorbesc, sperând că mă vor recunoaşte ca unul de-al lor, când ceva mă înhaţă de gleznă. Era Grub. Se întorsese după mine. Vino! Fugi! M-am târât după el printre tufişuri, în susul prundişului, către stânci şi zăpadă. Oamenii nu ne-au urmărit…

V I N E R I

Ninge din nou, mai tare ca oricând. Suntem în crevasă, Grub şi cu mine. Încerc să păstrez bateriile, pentru conexiunea din momentul capturii (-21). Nu e soare. N-am văzut soarele de o

săptămână. După ultimul meu (prea lung) com, am înconjurat ţinutul înalt, atenţi să evităm HS – și eu, și Grub. E o ironie faptul că, până și aici, la începutul istoriei umanităţii, culoarea pielii bate tot. E logic, presupun, de vreme ce pielea este cea mai mare şi mai evidentă dintre părţile corpului. Grupul a plecat peste gheţar; am găsit urmele care duc sus înspre gheaţă. Grub a vrut să-i urmeze, dar eu nu pot să mă îndepărtez prea mult de crevasă şi de captură. Din fericire, nu merge nicăieri fără mine. L-am îndrumat înapoi către crevasă care, spre norocul nostru, era goală și am făcut un foc care a părut să-l liniştească – aprinderea lui, la fel de mult ca focul însuși. M-am aşezat lângă el și a încetat să mai tremure, am dormit sub folia de supravieţuire, plus pielea. Tot ce trebuie să facem e să ne adăpostim aici încă o zi și vom fi duși amândoi. Bineînţeles, Grub nu ştie asta. Tremură şi scânceşte în braţele mele. Mâhnirea lui mă inundă, de parcă ar fi a mea. Și teama. Cei întunecaţi! Cei întunecaţi! Ce-ar gândi dacă ar şti că sunt unul dintre ei?

— Chiar nu trebuie să mai citesc, a spus Ron, azvârlind foaia imprimată la o parte. N-ai spus tu că Homo Sapiens a venit iniţial din Africa?

Am clătinat din cap și am ridicat din umeri. Clătinatul din cap și ridicatul din umeri sunt floare la ureche pentru mine.

— Așadar, iată-i acolo, pe întunecații tăi. Va avea loc o luptă și NT vor pierde. E evident o poveste de amator despre o călătorie în timp. Dacă mă întrebi pe mine, și presupun că nu ai pe cine altcineva să întrebi, cred că mesajele au intrat pur și simplu dintr-o anomalie în Rețea. Rețeaua a dat drumul la tot felul de scriitori aspiranți, care și-au trimis materiale unul altuia, și la site-uri mici de amatori. E un fragment dintr-o poveste science-fiction care a ajuns din greșeală în ciberspațiu.

— SF, am spus, dar nu s-a prins. Există diverse modalități de a da de înțeles că glumești, dar nu le-am stăpânit niciodată. De ce eu? am întrebat.

— Pariez că s-a întâmplat fiindcă ești pe serverul Fundației, a răspuns Ron. Cel din New Mexico. Nu-i ăla cu noul computer cuantic, cel care primește un mesaj la câteva milisecunde înainte de a fi trimis? Am citit povestea în Science News. *Un fel de salt. Dar, hei, asta îl face receptorul perfect pentru istorisirea unei călătorii în timp. Apropo de timp…*

S-a uitat la ceas, pe urmă s-a ridicat și mi-a strâns mâna. I-am înțeles ușurarea când și-a luat rămas-bun. Am încercat să-i rețin mâna, dar și-a tras-o.

— Ținem legătura, mi-a spus.

Oamenii de pe stradă treceau în goană pe lângă noi. Sixth

Avenue e cu sens unic pentru maşini, dar are două direcţii pentru oameni. Nu mă deranjau, din spatele sticlei.

— Pe cuvânt de cercetaş? am întrebat.

— Pe cuvânt de cercetaşi

Am încercat să-i iau din nou mâna, doar ca să mă asigur, dar plecase. Mama mea îl eliberase în sfârşit.

S Â M B Ă T Ă

Dezastru. Am ratat captura amândoi, Grab şi cu mine. Am fost alungaţi din crevasă. Ne-am trezit – sau, mai degrabă, eu am fost trezit de Grub. Am fost tras afară din crevasă şi aşezat în picioare, pe lângă cei trei HS cu suliţe lungi de la intrarea grotei.

Grub îi mirosise înainte de a-i vedea sau a-i auzi. Au pus stăpânire pe proviziile noastre, pe foc şi, desigur, pe crevasă, în vreme ce noi ne căţăram în goană pe stânci, către gheaţa de deasupra. Nu s-au arătat interesaţi să ne urmărească sau să ne facă vreun rău, ci doar să ne sperie. Acum înţeleg ce s-a întâmplat în cadrul întâlnirii: HS nu i-au omorât pe NT, doar le-au acaparat locurile, hrana, focurile, şi i-au pus pe fugă, şi i-au mâncat pe aceia dintre copiii lor care le-au căzut în mâini. Era destul. Între timp, se întunecă, iar Grub aşteaptă de la mine să aprind focul. Voi face unul mic, cu siguranţă.

De obicei îmi plăceau sâmbetele, cred, dar acum mi se

păreau triste, chiar şi la laborator. Mă întrebam unde se afla Ron, undeva în văzduh. Îi place să zboare. Desigur, nu era treaba mea, nu mai era. Aproape că îmi doream ca mama să fie încă în viaţă. Aş avea pe cine să sun. Există o mulţime de telefoane în laborator. Duminică a fost la fel.

D U M I N I C Ă

N-a fost nicio captură. Nu s-a întâmplat nimic. HS care ne-au alungat sunt şi acum în crevasă, doi la număr. Dacă aş fi lăsat comul acolo, i-aţi avea cel puţin pe ei. Spre surprinderea lor. Tot ce am putut să fac a fost să-l trag pe Grub destul de aproape ca să vadă. E îngrozit. Şi eu. Suntem la 144 de ore de la un nou punct de captură, dacă se poate realiza. Voi menţine comunicaţiile astea la un nivel cât mai redus, ca să păstrez bateriile în stare de funcţionare cât mai mult cu putinţă. N-am văzut soarele de când am ajuns aici.

Luni am primit un mesaj strict personal de la Fundaţie. Ataşat, era un bilet electronic pentru un zbor către New Mexico, să iau parte la discuţiile pentru noul proiect. Ăştia nu ştiu că eu nu zbor niciodată? Am căutat în josul paginii şi iată-l, penultimul mesaj din trecutul îndepărtat şi viitorul apropiat.

L U N I

Azi-dimineaţă Grub şi cu mine i-am găsit pe patru din ceata

lui, fără foc şi îngheţaţi, într-o mică grotă de pe creastă, deasupra gheţii. I-am îngropat cu mare efort. Nici urmă de ceilalţi, nu mai mult de cinci sau şase. Am sentimentul înfricoşător că sunt de fapt ultima ceată, rămaşi fără copii. Când HS le-au luat focul, le-au semnat condamnarea la moarte, doar dacă NT nu au avut norocul să dea peste un fulger sau un vulcan activ. Poate că asemenea întâmplări nu sunt atât de rare „atunci" ca „acum". Vom vedea.

Marţi m-am dus pentru prima dată singur la Bagel Beret. Mi s-a părut ciudat. Nu credeam să mai merg. Mesajul de astăzi, ultimul, a lămurit totul. Acum ştiu de unde sunt mesajele, şi mai ştiu că voi zbura la New Mexico. Va trebui să-mi iau inima-n dinţi şi să merg. E doar o oprire dintr-o lungă călătorie.

M A R Ţ I

S-ar putea ca acesta să fie ultimul de vreme ce până şi lumina BD de pe com începe să se stingă. Îşi dă duhul, cred că era momentul. Avem, oricum, alte griji. Au mai sosit şi alţi HS pe teritoriul de mai jos. Îi vedem agitându-se, ieşind la vânătoare. Noi? Noi nu suntem pe cale de a afla. Mâine vom trece creasta să vedem dacă putem da de urme. Grub doarme acum, dar au trecut ore întregi până ce a încetat să tremure. Mâinile lui nu voiau să se dezlipească de mine. Te rog, nu mă părăsi, spunea el, cu acel amestec NT de gesturi, atingeri şi vorbire, iar eu am spus că nu o

voi face, dar mi-am dat seama că nu mă credea, şi cine-l poate învinui? Era singur pe lume, mai singur, bănuiam, decât ştia. Dacă ceata lui e în viaţă (şi mă îndoiesc de asta), se află undeva deasupra noastră, fără copii, fără foc, murind încet de durere şi de frig. Mă cutremur când mă gândesc la asta. Nu mă vei părăsi? m-a întrebat din nou, într-o doară, din vârful degetelor, chiar înainte de a adormi. I-am pus buricele degetelor pe buzele mele ca să înţeleagă ce spun şi să ştie că era pentru el, Grub.

Pe cuvânt de cercetaş, am spus.